

Els assentaments del Poblenou, un any després

Homera Rosetti

Els antics habitants de les naus ocupades dels carrers Pere IV i Puigcerdà denuncien les promeses incomplertes de les administracions

A les cinc de la matinada, els nervis estaven a flor de pell a les naus ocupades dels carrers Puigcerdà i Pere IV del barri del Poblenou. Poques hores abans, els seus habitants, la gran majoria immigrants sense papers, havien rebut la notícia que el desallotjament ja era un fet. Dos anys de supervivència i de protestes amb el suport de col·lectius i del moviment veïnal del barri no havien estat suficients. Un dispositiu de 55 furgonetes dels Mossos d'Esquadra i 385 agents començava a executar una sentència que posava el dret a la propietat privada per sobre del dret de més de 360 persones a un sostre. Demà dijous, 24 de juliol, farà un any del desallotjament. Des de llavors, poques coses han canviat i les promeses institucionals als habitants de les naus són lluny de complir-se.

Aquell matí de juliol, en Wally, un camerunès sempre callat i somrient, va trencar el silenci per dirigir-se als agents en plena activitat. Els va preguntar per què el feien fora de casa seva i el deixaven al carrer, per què els treien el poc que tenien quan eren gent honesta que havien vingut a aquest país només per guanyar-se la vida. Per què sempre havien de patir els mateixos? Va parlar i parlar fins que les darreres persones, algunes amb nens a coll, van haver sortit de les naus carregades amb carros i bosses. Però no va obtenir cap resposta. I continua esperant.

Les naus ocupades de Puigcerdà i Pere IV eren les més poblades de Barcelona. El desallotjament deixava els seus habitants sense un sostre i sense forma de guanyar-se la vida, ja que les fàbriques abandonades feien d'habitatge i també de magatzem per a la recollida de ferralla, entre altres activitats. L'impacte social de la tancada de tres dies a l'església Sant Bernat Calbó va forçar l'Ajuntament de Barcelona a allotjar temporalment aquest col·lectiu en albergs i pensions; però, segons denuncien els col·lectius afectats, les promeses institucionals d'alternatives reals de treball i de papers no s'han materialitzat. Entre aquestes, la proposta d'impulsar una cooperativa de la ferralla, tot i que el consistori ja ha reconegut que té a les seves mans un informe que demostra la viabilitat del projecte.

Respecte a la regularització del col·lectiu, només dues de les persones desallotjades fa un any han aconseguit els papers, segons l'Assemblea Solidària contra els Desallotjaments. L'assemblea fa seguiment dels fràgils acords verbals assolits amb les administracions des de l'Ateneu Popular La Flor de Maig, al Poblenou: el necessari control social des dels barris. Ara, en aquest front, la pilota és a la teulada de Madrid. De les 87 sol·licituds de permís de residència presentades, el Ministeri de Treball i Seguretat Social n'ha denegat 47, i la resta es troben en l'espera de notificació. Amb el suport legal del Col·lectiu Ronda, les persones afectades estan presentant recursos contra les denegacions.

Mentrestant, el cansament i el desànim entre el col·lectiu acompanyen la manca de concreció institucional. Però el barri continua oferint la seva solidaritat i una part dels desallotjats segueix reclamant els seus drets. No tenen res a perdre. Un any després, les administracions encara han de posicionar-se: o es faciliten alternatives reals d'habitatge i de treball o continuaran proliferant els assentaments i l'economia submergida; o es regularitza la situació de les més vulnerables o tornaran

a ser víctimes de les màfies. Drets humans o barbàrie.